

תת"ע 2579/05/11 - קרני שחר נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 2579-05-11 מדינת ישראל נ' קרני

לפני כבוד השופטת שרית קריספין
המבקש:
נגד

קרני שחר ע"י ב"כ עו"ד גולן

המשיבה:
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד פוקס

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין בהעדר ולחילופין, למתן החלטה בדבר התיישנות העונש.

הרקע העובדתי

ביום 23.1.11, נהג המבקש ברכב בתל אביב ובצומת הרחובות טשרניחובסקי- זלמן שניאור, נעצר על ידי שוטרת ונמצא כי רישיון הנהיגה שלו פג תוקף בדצמבר 2005 ומכאן, כי הוא נוהג גם ללא תעודת ביטוח בת תוקף.

השוטרת מסרה למבקש הזמנה לדין וכתב אישום לבית המשפט לתעבורה בתל אביב, ליום 2.6.11, אך במועד זה, ניתן כנגד המבקש פסק דין בהעדר, שכן לא להתייצב לדיון.

בגזר הדין, הוטלו על המבקש קנס בסך 2000 ₪, פסילה בפועל למשך 8 חודשים ופסילה מותנית של 6 חודשים למשך 3 שנים.

הודעה על גזר הדין נשלחה לכתובתו של המבקש וביום 12.6.11, הומצאה לו, על פי אישור המסירה שבתיק בית

המשפט.

ביום 1.6.19, הוגשה הבקשה שבפני.

טענות הצדדים

בתמצית, טוען המבקש, כי אינו יכול לדעת אם זומן כדין ומדוע לא התייצב. כמו כן, נטען כי מקום מגוריו הוא בחו"ל והוא שווה בארץ לצורך ביקורים קצרים בלבד.

עוד טוען המבקש, כי כיוון שרישיונו לא חודש פרק זמן ממושך, יש להתייחס אליו כאל בלתי מורשה לנהיגה ולקבוע כי ריצה את הפסילה במלואה או, בהעדר ראיה כי ידע על העונש, לקבוע כי העונש התיישן.

בתמצית, טוענת המשיבה, כי יש לדחות את הבקשה, כיוון שהמבקש זומן כדין למועד בו ניתן פסק הדין, כעולה מעותק ההזמנה לדין שצורף לתגובה ונוכח כניסותיו המרובות לארץ, היה עליו לחדש את רישיונו.

דין והכרעה

אפתח ואומר, כי דין הבקשה להידחות, על כל חלופותיה וטוב היה עושה המבקש, אם היה נמנע מהגשתה וזאת מהטעמים שיפורטו להלן:

1. נוכח עותק ההזמנה לדין שצורף לתגובת המשיבה ובניגוד מוחלט לנטען בבקשה, לא תיתכן מחלוקת כי המבקש זומן כדין לבית המשפט ובחר שלא להתייצב.

2. מעיון בתדפיס כניסות ויציאות לישראל, שצורף לתגובת המשיבה, עולה כי המבקש שהה בארץ בתקופה הרלוונטית, מיום 12.5.11 ועד 25.8.11.

3. על פי אישור מסירה המצוי בתיק בית המשפט, הודעה על גזר הדין נמסרה לידי המבקש עצמו, ביום 12.6.11 וגם זאת, בניגוד מוחלט לנטען בבקשה. ממועד זה ועד למועד הגשת הבקשה, לא עשה המבקש דבר וחצי דבר, על מנת למלא אחר גזר הדין.

4. על פי תדפיס כניסות ויציאות כאמור לעיל, לא ניתן ללמוד כי מרכז חייו של המבקש אינו בישראל וזאת נוכח תדירות ורציפות הכניסות לישראל.

5. לגבי התיישנות העונש, נאמר בע"פ 3482/99, פסי נ' מדינת ישראל, פ"ד נג(5) 715:

"אין הוראה מפורשת בחוק כלשהו המקנה סמכות לבית-המשפט לתעבורה לדון בטענת התיישנותו של

עונש. משכך, ולאור העיקרון האמור, אין בית-המשפט לתעבורה מוסמך לדון בטענת התיישנותו של קנס שנגזר על-פי פסק-דין שנתן ושל קנס שהוטל על-פי הודעת תשלום קנס, שכמוהו כעונש שנגזר בבית-המשפט לתעבורה..... שלישית, בקשה להצהיר על התיישנותו של עונש קנס היא במהותה בקשה למתן סעד הצהרתי, ועל-פי סעיף 75 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], הסמכות להעניק סעד הצהרתי מוגבלת לבית-משפט הדן בעניין אזרחי. רביעית, נושא ההתיישנות מעלה שאלות שונות, הן במישור המשפטי והן במישור העובדתי. הבירור העובדתי של סוגיית ההתיישנות יפה לבית-המשפט האזרחי לערכאותיו. חיזוק לאופייה האזרחי של הסוגיה ניתן למצוא בעובדה, כי בהליך של בירור סוגיית התיישנותו של העונש, אין התביעה המשטרית - שהיא המייצגת את המדינה המאשימה בהליך פלילי - מוסמכת לייצג עוד, ועל-פי סעיף 4 לחוק לתיקון סדרי הדין האזרחי (המדינה כבעל דין), תשי"ח-1958 המדינה תיוצג על-ידי היועץ המשפטי לממשלה או על-ידי בא-כוחו".

ברע"פ 101/08, אורליה נ' מדינת ישראל חזר כבוד הש' ג'ובראן על ההלכה, לפיה סוגיית התיישנות עונש מסורה לסמכות בית משפט אזרחי.

6. בהקשר לעונש של פסילה בפועל, נאמר בעפ"ת 11965-11-16 מדינת ישראל נגד דהן:

"המחוקק מצא לנכון, אפוא, לקבוע הסדר מיוחד וספציפי לעניין עונש הפסילה - הן לעניין תחילת העונש והן לעניין חישוב מרוץ הפסילה. במובן זה, גוברות הוראות חוק ספציפיות אלה על הוראת ההתיישנות הכללית הקבועה בסעיף 10 לחסד"פ, אשר מתייחסת לכלל העבירות. חזקה כי בקביעת הסדר מיוחד זה, המחוקק לא השחית מילותיו לריק ולעניין זה נאמר: "... כלל גדול הוא בפרשנות חוקים שיש לשאוף לפירוש המוצא לכל הוראה והוראה שבחוק את מקומה ותכליתה הראויים לה, ויש להימנע מפירוש המביא לידי מסקנה שהמחוקק הכניס לתוך החוק דבר שהיה מיותר ושאינו לו תכלית משלו... כל עוד קיימת אפשרות של פרשנות סבירה אחרת, לא יניח בית-המשפט שהמחוקק הוציא דברו לשוא" (ע"א 461/61 מנהל אגף המכס והבלו נ' לוינסון, פ"ד טו(3) 2226, 2236 (1961)).....על פי הסדר מיוחד זה שקבע המחוקק, עונש של פסילת רישיון מוחל על הנאשם החל מיום מתן גזר הדין (ובמובן זה, כטענת המערער, מדובר בעונש שהתחיל ביצועו ועל כן, לא יתיישן), אך בחישוב מניין ימי הפסילה, לא תילקח בחשבון התקופה שעד להפקדת הרישיון (או ההצהרה) על ידי הנאשם....על בסיס הסדר זה, הקבוע בסעיפים 42(א) ו- 42(ג)(1) לפקודת התעבורה ובתקנה 556 (א) לתקנות התעבורה, אישר בית המשפט העליון בעניין דוד אלין, את דחיית טענת התיישנות העונש שהעלה שם הנאשם כשהוא מתבסס על סעיף 10 לחסד"פ, וקבע: "ההסדר שנקבע בתקנה 556(א) לתקנות התעבורה בדבר הפקדתו של רישיון נהיגה שנפסל, מטיל חובה ישירה על בעל הרישיון ולא על הרשות, ומשבחר המבקש להתעלם מהוראה זו, אין לו אלא להלין על עצמו".

החלטה זו, אושרה ברע"פ 6445/18 דהן נגד מדינת ישראל.

דברים אלה יפים גם לתיק שבפני.

מכל האמור, אני דוחה את הבקשה על כל חלופותיה, כאשר לגבי הטענה להתיישנות העונש, עומדת למבקש האפשרות למתן סעד הצהרתי, בהליך אזרחי.

ניתנה היום, י"ד סיוון תשע"ט, 17 יוני 2019, בהעדר הצדדים.